ناول: د پیریانو ناوی.

لیکوال: نامعلوم.

ژړونکې: خواجه زی.

Ketabton.com

بِسۡمِ أٓأللَّهِ أٓأ‌لرَّحۡمَٰنِ أٓأ‌لرَّحِيمِ

زما نوم میلاد دی زه اوس د څلویښت کالو یم او زما کار نظامي دې، زه په تهران کې اوسیږم او د ماسپښین لخوا خپل د یوه ملګري د موبایل په پلورنځي کې کار کوم د کار لپاره نه بلکې زیاتر د وخت تېره ولو لپاره ځم. زه په یوه پوځي کورنۍ کې زیږیدلی یم زما پلار یو سخت مزاج افسر وو او هغه هېڅکله په جادو،تعویذ، فال او دا شان خرافاتو باور نه درلود او ما هېڅکله په خپله کورنۍ کې دا رقم موضوعات

(c) ketabton.com: The Digital Library

ندې لېدلې او زه هم په همدې نظامي مزاج کې را لوی شوی یم. خو ما له ماشومتوبه عجیبه خوبونه لیدل، داسې خوبونه چې زما ډېر خپلوانو به د هغه په اورېدو زما مور ته ویل چې ستا زوی به په راتلونکې کې خامخا یو عالم او نیک سړې شې..

خو زما د عمر په پورته تلو د دې خوبونه رنګ او بوی هم څه بل شانتې شو، د مثال په توګه ما به لومړې داسې خوبونه لېدل چې یو څو نفران چې ښایسته څهرې لرې او د عالمانو پشان پګړې په سرونو دې زما په سر لاس تېره وې او زما سره په بېحد محبت او مینې خبرې کوې حتا تر دې حده چې یوه شپه مې خدای پر خوب ولېد البته مخامخ نه بلکې داسې چې هغه خوب کې لکه یو څوک چې راته وایې خدای ستا سره خبرې کوې! خو ما د هغه خوب هېڅ جزیات او خبرې یاد کې ندې چې څه یې وویل او څه نه! خو کرار کرار زما د خوبونو لړۍ تغیر وخوړو او داسې شول چې ما به د راتلونکې د صحنو خوب لیده!

او هغه هم یو ځل نه، دوه ځلې نه، بلکې په اونۍ کې څو څو ځلې خوبونه مې لېدل داسې خوبونه چې زما په شاوخوا کې خپلوان او خلک چې کوم کار کوې ما به هغه په خوب کې لېده داسې چې هغه خوب به د څو ورځو وروسته تعبیر کېده او هغه کار به همغه شان چې ما په خوب کې لېدلې وو په رښتیا ژوند کې هم عملې کېده...

بیچاره زما مور تل به په ورختا او اندیښمن انداز زما خوبونو ته غوږ نېوه تر دې چې کرار کرار د دې خوبونو منفي اغیزې زما پر ژوند ښکاره شول، ځکه ځینې بې کفایته او جاهل خلکو پر ما د فال بین او جادوګر ګمان وکړو او له سهار څخه به تر ماښامه زموږ د کور مخه نیولې وه او زما کورنۍ ته به یې مزاحمت کاوه او هغوې به یې پعذاب کول دوي به په زوره سره غوښتل چې زه د دوی د راتلونکې په اړه دوی ته خبر ورکړم او له بل خوا زما پلار چې یو نظامې سړې وو او ددې رقم کارونو او خبرو څخه یې کرکه درلود تل به ما ته په غوسه وو او خبری به یې راته کول، ددې ټولو ځنګ کې یو بل موضوع چې بېحد یې زه غمژن کولم هغه دا وه چې دسیمې ماشومان به زما څخه ډاریدل او له ما سره به یې لوبې نه کول..

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره دا کارونه او خوبونو زما پر ژوند بد اثر وکړو داسې چې د زیات اضطراب او وېرې له امله به ما د شپې خوب نه کوو او که خوب به مې هم ولید نو مور او پلار ته به مې نه ویل.دې اضطراب بې خوبې، او وېرې ماته عجیب سردرد را واچو داسې چې زه یې ډاکټرانو ته تلو او درمل خوړلو ته مجبور کړم...
هغه کیسه چې زه غواړم تاسو ته وکړم هغه زما د لومړې پیښه په رښتېنې نړۍ کې د داسې موضوعاتو سره وه...

څو میاشتې زما د عجیب غریب خوبونو د لېدو څخه تېر شوې وه او زه لږ، لږ مخ پر ښه کېدو وم. د ژمې رخصتیانې را ورسېد او په ښونځي کې مورږ ته هم رخصت را کړې شو، یوه ورځ د کلی څخه زمورږ خپلوانو زنګ را وواهه او مورږ ته یې د یو خپل د واده بلنه راکړل او ویې ویل چې مورږ لږ مخکې لاړ شو، تر څو هلته یو څو ورځې اضافه پاتې شو او د نکریزو او د ناوی کور په جوړه ولو کې هم ګډون وکړو، زما پلار هم ومنله او پرېکړه پر دې وشول چې زه او مور مې لاړشو او پلار مې څو ورځې وروسته زمورږ پسی راشي ځکه چې هغه ډېر رخصت نشو کولی. مورږ په بس کې کېناستو او د کلي پخوا راون شو، دا یو لوی کلی وو چې د ښار څخه ډېر لرې و او د ښار له تاسیساتو او هوساینو څخه یې یوازی برېښنا درلوده او بس...

دا کلی ډک وو د انګورو په طاقونو او د توت پر ونو او تر کوم ځایه چې غورږ کار کاوه د حیوانات لکه غوا، خره، پسه، چرګان او مرغانو غږونه اورېدل کېدل...
په هغه کلی کی ورځې یې ډېرې ښکلې وه خو شپې ډېرې وېروونکې وې زه شاوخوا د دولس کالوم وم او زه د کلي په هغه ماحول او ښکلا کې هک حیران وم. لومړۍ او دویمه شپه په خوښۍ تېره شوه او په دویمه ورځ د ناوې کورنۍ مشران راغله او زمورږ د کور مشران یې خپل کور ته دعوت کړل ترڅو د واده د مراسمو همغږي او مدیریت لپاره خبرې وکړي، د شپې په ۸ بجو په بیړه ډوډۍ وخوړل شوه او مشران تیار شول چې لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ماشومان او د ناوې چې زهرا نومېده او د هغې ملګرې چې شهربانو نومېده په کور پاتې شو. موږ ټول ماشومان همزولي وو او تر ټولو مشره زموږ ناوې او د هغې ملګرې وه. نیم ساعت له مشرانو له تګ نه و تېر شوی چې د کلي برق لاړه. کور په بې ساري ډول تیاره شو او زهرا په لوړ آواز وویل: هر څوک چیرته چې ناست دي، هیڅ حرکت مه کوئ تر څو چې زه څراغ چالان کړم.
څو دقیقې وروسته شهربانو وویل: څه شوې زهرا څراغ روښانه کړه.
زهرا په غصه وویل: تیلدان خالي دی، باید له زیرزمینې نه تیل راوړم.
شهربانو وویل: پرېږده، راځه بهر کېنو ترڅو د تېرېدونکو موټرانو د څراغونو نه ګټه واخلو.

په دې مهال کې له طویلې نه د غواوو غږونه پورته شول او له زیرزمینی نه چې د پسونو طویله وه، د دوی هم غږونه پورته شول. زهرا وویل: تیارې په دوی هم تاثیر کړی دی! ماشومانو یو بل ته لاسونه ورکړې ترڅو په کراره حیاط ته لاړ شو او دروازې ته ورسو.
ما ډېر بد احساس کاوه او ټول وخت مې داسې احساس کاوه چې دا صحنه مې په خوب کې لیدلې او داسې ښکارېده چې څه به پېښ شي. په مجبورې مې د یو ماشوم لاس ونیو او یو پر بل پسی د قطار په شان حیاط ته لاړو.د غواوو او پسونو ګډ غږ او حالت د ویرې زیاتوالی راوست. څو دقیقې تېرې شوې او شهربانو د ماشومانو پام بلې خوا اړولو لپاره موږ ته وویل:

شهربانو- ماشومانو ټول د واده یوه سندره په ګډه ووایست.
او خپله یې هم په لوړ غږ او لاس وهلو سره سندره پیل کړه او موږ هم ورپسې پیل وکړو، خو د ماشومانو په آواز کې د ویرې لرزښت په بشپړ ډول احساسېدلی شو. د سندرې په مینځ کې ناڅاپه زهرا وویل: شهربانو، هغه کومه رڼا ده چې په کوټې کې ښکاري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زهرا پوښتنه د سندرې بندېدلو لامل شوه او مور ټول د کوټې په مېنځ کې یو مستطیل شکل لرونکی رڼا ته چې د تلویزیون اندازه یې لرله او پرته له کوم اضافي شعاع نه ښکارېدله ځېر شو. شهربانو وویل: لکه چې برېښنا راغلې ده، او دا د ګاونډیانو د کور د رڼا انعکاس دی.
لا د شهربانو خبره نه وه ختمه شوې چې رڼا په حرکت شول، او په هماغه وخت کې د غواوو غړونه هم زیات شول. مور په حیرت کې په حرکت کونکي رڼا پسې کتل چې په ورو ورو د طویلې پر لور روانه شوه..

مور همداسې په حېرت باندې د رڼا حرکت ته کتل چې کرار کرار د طویلې خوا ته په حرکت وو، د هغه رڼا په حرکت زهرا د ژبې لاندې د قران د آیتونو پر ویلو پیل وکړو. او مور ماشومان هم د ډېر وېرې څخه یو بل ته تر غاړې وتو، هغه رڼا زمور د څنګ څخه تېره شوه او طویل ته ننوتل او د هغه د ننوتلو سره سم داسې د حیواناتو چغې او بغارې پورته شوې داسې لکه چې مړه کوې یې! په همغه ماشومتوب حال کې د زهرا لمنه مې ونیول او ورته ومې ویل: خاله کوم دعا کوې مور ته یې هم وښایه ترڅو مور یې هم وایوو...

خو هغه دومره وېرېدلې وه چې زما خبرو ته یې هېڅ پام نه کاوه، هغې د رڼا خوا ته کتل او ایتونه یې ویل، شهربانو لږ زړه وره وه هغې زمور د آرام کېدو کوښښ کوو او ویل یې چې هغه رڼا ته مه ګورئ او بېرته خپل شعر ویل شروع کړئ، او د لوبو کول او شیرنې راکولو په بهانو یې غوښتل مور آرام کړې خو زمور یوه سترګه د شهربانو و خوا ته وه چې یو شعر یې په لوړ غږ ویل او بل سترګو مو د هغه منحوس رڼا پر خوا...

شهربانو زهرا ته وویل: ته ناوې یې د بیلګې په توګه دا څه حرکات دي چې ته یې کوې؟ او ټول ډاره وې، تا خو کوم درې سرې شیطان ندې لیدلی چې داسې وېرېږې او دا کارونه کوې.
د شهربانو په کلک لهجه زهرا هم لږ پر خود شوه او په دروغجنه مسکا یې وویل: ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو لږ څه پعذاب کولې هېڅ نشته وګوری زه د رڼا پسې ځم.
د زهرا د ګام اخیستلو سره رڼا بېرته د غوجلې خوا ته لاړه او د حیواناتو چغې بیا پورته شوې چې زهرا په همغه وېریدلې خندا وویل: ومو لېدل هغه رڼا زما څخه وګاره شول او وتښتېدل په دې کې هیڅ شک نه لرم چې یو څوک مورِ ته د څراغ په واسطه غوارې و ډار کړې..
شهربانو وویل: راځئ چې زمورِ کور ته لاړ شو.

د هغې په خبره مورِ سمدلاسه د شهربانو کور خوا ته لاړو، د هغوې کور د زهرا د کور څنګ ته وو شهربانو څراغ روښانه کړو او زمورِ د مزاج بدله ولو لپاره یې مورِ ته شېرنې راکړل او خپل د کورنې عسکونه یې راوړل ترڅو د هغه په کتو زمورِ فکر او خیال د هغه راپېښ شوی موضوع څخه واړوی، او تر څه برېده کامیابه هم شوه...
نیم ساعت تېر شوی وو چې د بام له سر څخه د شیانو د ماتولو غږ راغی دا ځل خبره نوره هم جدي شوه او په همدې وخت کې مورِ چیغې وهل پیل کړل د زیات وېرې څخه زمورِ د ماشومانو په مېنځ کې یو ماشومه بې هوښ شول او د هغې په راولېدو زمورِ چغې نور هم زیات شول، شهر بانو په چټکۍ سره مورِ ټول په یوه کونج کې راټول کړو

او د هغې ماشوم په مخ یې اوبه وروشېندل، په ډېر دعا او الله الله ویلو سره ماشومه په هوش راغله او په همدې وخت کې سمدستي برېښنا هم راغله زهرا ژر ټلویزیون چالان کړ او غږ یې ورڅخه پورته کړو ځکه هغې غوښتل د تلویزیون د غږ په پورته کولو زمورِ فکر د بام د سر د مات کېدونکو غږونه څخه واړوی، زما تر اوسه په یاد دې چې په تلویزیون کې د غیږ نیوونکو لوبه پیل وه،مورِ په یوه کونج کې ناست وو او زمورِ پام د تلویزیون پرته هر څه ته و، ناڅاپه د کور دروازه خلاصه شوه او د شهربانو مور او پلار کور ته راغلل، د هغوې په لېدو لکه مورِ ته نړۍ راکړې ویې داسې خوشحاله شو او د زیات خوشحالې څخه مو په ژړا پیل وکړو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شهر بانو پلار په خپل ښکلي کليواله لهجه په حيرانۍ پوښتنه وکړه: څه شوي؟ شهربانو هم ورته کيسه وکړه. پلار يې وويل: زه د بام سر ته ځم چې وګورم څه کيسه وه.

مور يې هم ورپسې لاړه،څو دقيقې وروسته، د شهربانو مور په بېړه لاندې راغله او په کليوالۍ لهجه يې يو څو جملې وويل او خپل ګوتې د حيرت او وحشت په انداز وچيچلې او بيا يې په سر لاس وواهه. مور لا د هغې د حرکاتو په حيرت کې وو چې د شهربانو پلار هم د دې ننداري برخه شو هغه په لاسونو کې څو د اس پښې او د يوې نانځکې سر درلود چې په مخ يې په قلم يو څه ليکل شوي و، خو زه نه پوهېدم چې څه يې ليکلي دي!

د شهربانو پلار پر شهربانو چيغې کړې او ويې ويل: دا څه دي چې زما په کور کې دي؟ دا کوم بې شرف دلته غورځولي دي؟
بېچاره شهربانو حيرانه وه او خدای و قران يې ګواه نيوله چې روح يې هم له دې خبرو خبر نه و. زه او زهرا هم د هغې خبرې تاييدولې. په پای کې د شهربانو خبرې او زمونږ شهادت د هغې پلار او مور لږ ارام کړل. مور يې يو تور دستمال راوړ او هغه عجيب شيان يې په دستمال کې کېښودل او لږه مالګه يې ورسره ورکړه او خپل مېړه ته يې وويل چې دا شيان په دښته کې خښ کړي.او په غصه يې مونږ ته وويل چې کورونو ته لاړ شو. په ويره او لړزه زهرا کلی په دروازه کې تاو کړل او مونږ ټول ورپسې کور ته لاړو. پرته له دې چې د غوجلې او زيرزمېن خوا ته وګورو، په بيړه کور ته ننوتو.

څو دقيقې لا نه وې تېر شوې چې دروازه بيا خلاصه شوه. کله مې چې وليدل مور مې او څو نور خپلوان مو راغلي دي، نو سمدلاسه خپل د مور خوا ته لاړم او د هغه په غېږ کې مې ځان واچوه او په ژړا مې ترې غوښتنه وکړه چې بيرته کور ته لاړ شو. په ياد مې دي چې دومره مې وژړل او زاری مې مور ته وکړل ترڅو شپه هلته تېره نه کړو او په همغه نيمه شپه کې روان شوو د کور خوا ته چې مور مې حوصله خراب شوه او چيغه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور- بس کړه، غلې شه راته ووايه چې چا درته څه ويلې چې داسې ژاړې؟
د مور په چيغه مې ځانته راغلم او د پېښې بيان مې پيل کړو. ما کيسه کول او نور ماشومانو او زهرا د سرونو په خوزولو سره زما خبرې تاييد کولې..

يو د خپلوانو ښځه چې په هغه کلي کې يې ژوند کاوه زما مور ته وويل: دوي ريښتيا وايي دا سيمه له پخوا څخه درنه سيمه وه او ډېر خلک په دې ځای کې ليوني شوي دي.
مور مې په انديښنې راوکتل او پداسې حال کې چې زما په سر لاس تېره وو کرار يې وويل: بچيه همدا اوس نشو تللې بايد صبر وکړو ترڅو پلار جان دې راشې بيا ډير ژر ځو اوس مهال يوازې نشو تللی.
ما چې ولېدل د مور خبره سمده او بله چاره نلرو نو خاموش شوم او په همدې حالت کې د مور په غېږ کې مې ځان پټ کړو او ويده شوم...

بله ورځ د شهربانو د خبرو په غږ له خوبه پاڅېدم، مور مې چې زما راويښ کېدلو ته پام شو نو سمدلاسه زما خوا ته راغله او راته يې وويل: بچيه ترڅو چې دلته يوېوازی هېڅ ځاې لاړنشې هر کار چې دې درلود ما ته ووايه او تل زما څنګ کې اوسيږه سمده ګرانه؟
ما د سمده په توګه سر وخوځاوه چې مور مې زما سر خپل غېږ کې ونيوه او ويې ويل: خداې دې دا څو ورځې په خېرو خېرت سره تېر کړې...

کرار کرار ټول د راتلونکي محفل لپاره ځانونه تيارول پيل کړی وه خو زهرا چې ناوې وه، په يوه ګوښه کې ناست وه او يوازې غالۍ يې اوبدله. هر چا چې ورته ويل چې ځان يوڅه سم کړه خو هغې غوږ نه پر نيو يوازې کله نا کله يې ويل: يوه ګولۍ راکړه، سر مې درد کوي. د ماښام په وخت کې د مشرانو په بېحد اصرار باندې زهرا کوټې ته ولاړه چې ځان پاک کړي. هر څه په عادي ډول تېرېدل او د تېرې شپې پېښه ورو ورو هېرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماښام وروسته، ښځو په حویلۍ کې د خوب بسترې تیارې کړې او سړې د تلویزون لیدو لپاره کوټې ته لاړل. ما د خپلې مور په څنګ کې یو ځای ونیوه. ښځې په خپلو ځایونو کې کېناستلې او پر خبرو یې پیل وکړو، د تېرې شپې پېښه د هغوی لپاره تر ټولو غوره موضوع وه. هر چا خپل نظر ورکاوه او په هغه موضوع کې یې هر برخه په خپله خوښه ډېره یا کمه کوله، او زه پټ په پټه غوږ نیولی وم. داسې کلیمې لکه "پیریان "شیطانان"، "دروند ځای" او داسې نور خبرې چې ماته یو ناارامه احساس راکولو، خو د زیاتې تجسس له وجې مې غوږونه نور هم تیز کړل تر څو د دوی له خبرو نور څه ترلاسه کړم. دقیق نه پوهېدم چې څو بجې وې، خو دا مې محسوس کولای شو چې اکثر خلک ویده وو، او پرته له دوه یا درې ښځو نور ټول ویده وو.

لکه څنګه چې ما له پټو لاندې پټ په پټه بهر ته کتل، ناڅاپه مې ولیدل چې هماغه رڼا چې تیره شپه په دېوال راغله، اوس هم ښکاره شوه. هم مهاله هغه کسان چې ویښ وو، دا صحنه ولیده، چې زهرا هم په هغوی کی شامله وه، د یو چا د" یا الله خیر" آواز د نورو خلکو د ویښېدو سبب شو، او په هماغه وخت کې رڼا په تلوار سره زیرخانه ته ولاړه. طاهره میرمن چې د زهرا نیا وه او یوه بوډۍ ښځه وه، سمدلاسه یو کاسه د اوبو ډک کړ او دعا یې پرې ولوسته او اوبو ته یې چوف کړل. بیا یې اوبه زهرا ته ورکړې او ورته ویې ویل: ولاړه شه او دا اوبه د زیرخانه په وره کې واچوه.

تیرې شپې پیښه لا د هېرېدو حال کې وه چې د نن شپې پیښه بیا سبب شوه چې خلکو نور هم و وېرېږي هر چا یو تسبیح په لاس کې نیولی و او دعا لوستله، د اذان وخت راورسېد او ټولو اودس وکړ تر څو لمونځ وکړي. هر چا خپله مسله واخستله او د کوټې په یوه کونج کې په لمانځه بوخت شول. حویلۍ تشه وه او پرته له توشکو او کمپلو بل څه نه وو. زه هم لکه سریښ خپل د مور پسې نښتلی وم، هر ځای چې زما مور تلله زه ورپسې تللم. ټول په لمانځه بوخت وو چې ناڅاپه د حویلۍ د زیرزمینې دروازه یو ټک وکړ داسې لکه چې یو څوک پرې تېرېږي. بیا د حویلۍ دروازه د یو انسان په اندازه خلاصه شوه او بیا په شدت سره بنده شوه. دا صحنه چې هر چا ولیده، خپل لمونځونه یې پرېښودل او شروع یې وکړه چیغې وهلو ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ نارینه وو په چټکتیا سره حویلۍ ته منډه کړه او همسایگان، په شمول د شهربانو پلار، هم بهر راووتل.

غالمغال زیات شو او د زهرا مور او پلار، د خپلې عزت د ډار له وجې، خلکو ته کوشش کاوه چې چوپ یې کړي تر څو د دوی د لور په اړه خبرې اوازې خپرې نه شي. په همدغې کړکېچ کې زما پلار د کور دروازه وټکوله او کور ته راننوت او په حېرانه انداز یې د هغه دومره خلکو پر لېدو وویل: ولې په دې وخت کې ټول ویښ یاست؟ او دا ټول خلک دلته څه کوي؟
پلار مې چې کور ته رادننه شو ددی سبب شو چې د پیښې له امله یو څه د خلکو پام واوړي او پر سترې مشې بوخت شی. څو لحظې تېرې شوې، پلار مې زموږ خواته راغی او د پیښې د علت پوښتنه یې وکړه. مور مې ورته وویل: یو ثانیه لا صبر مه کوه خپل بکس پر ځمکه کې نږدی چې ژر باید کور ته لاړشو په لاره کې به درته هر څه ووایم.

مور مې ددی خبری سره سم کور ته ننوتله ترڅو سامانونو را ټول کړې. د مور په تلو پلار مې زه خپل خوا ته کش کړم او پوښتنه یې وکړه.
پلار- څه خبره ده زویه؟
د پلار په پوښتنه زما د زړه داغ تازه شو او په ژړا مې مخ ور واړو او ومې ویل: پلار دلته بلا راغلې وه...
پلار مې په حېرت راوکتل چې ما ټوله کیسه ورته بیان کړه. پلار مې چې اول کې مې هم ویلی وه یو نظامې مزاج انسان وو او دا خرافات یې نه منل زما ټول خبری رد کړل او ویې ویل چې یو څوک له قصد لري خلک وېره وي، او دا شیان اصلاً شتون نه لري. د کور خاوند هم زما د پلار له خبرو څخه ډېر ګټه واخیسته او میلمانه یې ارام کړل او زموږ د تللو مخه یې هم ونیوله....

د دې ټولو حالاتو او وېرې با وجود د واده محفل جوړ شو. د ناوې خپلوان د په وېرې او وحشت سره او خپله ناوې په یو ژېړ او پریدلې رنګ سره په مجلس کې موجوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. زه په داسې عمر کې وم چې هم د نارینه وو په مجلس ته تلم او هم د ښځو مجلس ته. ما په یاد دي چې په ښځو کې دا خبرې وې چې شاید ناوې ترل شوې وي. د دوی په منظور نه پوهېدم چې ترل شوې څه معنا؟ په هر حال واده په ښه توګه پای ته ورسېد، او ناوې او زوم لاس په لاس خپل د نوی کور په طرف روان شول د ناوې او زوم کور د ناوې د مور د کور په شاوخوا وو یعنې هماغه ځای چې مور ملیلمانه وو. د محفل نه وروسته د ناوې مور زما مور څخه وغوښتل چې که کېدی شي، له څو نزدې خپلوانو سره شپه په د ناوې کور کې تېره کړي.

تر څو ناوې یوازې پاتې نه شي. مور مې که څه هم زړه کې خوښه نه وه، خو مجبوره شوه چې ومني او زه یې پلار ته وسپارلم او ورته یې وویل:له ځان څخه یې یوه ثانیه هم لرې نکړې.
او خپله یې زما سره ژمنه وکړه چې د سهار مخکې به زما تر څنګ وي. زه او پلار مې خپلوانو کور ته ولاړو او مور د ناوې کور کې پاتې شوه. د زیاتې ستړیا له وجې، همدا چې سر مې بالښت ته ورسېدو، ویده شوی وم سهار د مور او د ترور جانې د خبرو په غږ راویښ شوم. لومړی پوښتنه مې وکړه: موری څه وخت کور ته روانېږو؟
مور مې په یو ناراحته حالت کې وویل: شاید نن ونه شو تللی.

ما چې د تللو لپاره د ساعتونو شمیرنه کوله، د مور خبرې مې حیران کړم. بیا مې پوښتنه وکړه:ولې؟ واده خو ختم شو.
مور مې زما خواته راغله او په غوږ کې یې راته وویل: زهرا لیونې شوې ده.
په حیرت مې وویل: څه؟
مور مې بیا خپل خبره تکرار کړه: زهرا لیونې شوې او روغتون ته یې وړې ده.صبر وکړه چې پلار دې راشي، بیا به وګورو چې څه باید وکړو.

ذهن مې یو دم خاموش شو ما په دې څو ورځو کې خپل د ژوند تر ټولو بد پېښو سره مخ شوی وو او دا خبر تر ټول عجیب او د منلو څخه وتلې خبره وه.له مور څخه مې وپوښتل: موری ولې زهرا داسې شوې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور په نه ډاډمن لهجه وویل: ځکه چې خپل د مور څخه لرې شوې یو څه وېرېدلې ده.
که څه هم زما عمر کم وو خو بیا هم زه پوهېدم چې د زهرا ناروغي د دې څو شپو له پیښو څخه سرچینه اخلي. د ماسپښین په وخت زهرا په ګډوډ حالت کې کور ته راوړل شوه او هغې یې د انګړ وروستي کوټې ته بوتله. ورپسې زوم، د زهرا مور او پلار، او د کورنۍ نږدې خلک کوټې ته لاړل. له څو دقیقو وروسته د زهرا چیغې پورته شوې، او هغې په زوره نارې وهلې چې له کوټې ووځئ او پرېږدئ مې، او داسې نور خبرې. یو له خپلوانو څخه سملاسي یو پیچکاری را واخېست او کوټې خوا ته په منډه لاړو څو دقیقې وروسته د زهرا چیغې خاموشې شوې.

پرته له یو یا دوه کسانو، نور ټول له کوټې راووتل. هر چا بېلابېل خبرې کولې؛ یو به ویل چې پېریانې شوې ده، بل به ویل چې شاید له دې واده څخه خوښه نه وه، او دا رقم د دروغو ځان په لېونتوب وهې. خو له هغه ځایه چې ډېری خلک په دې ټولګه کې د خرافاتو په عقیده وو، پریکړه یې وکړه چې له ګاونډي کلي څخه یو شخص راولي، ترڅو زهرا درملنه وکړي یعنی اصل کې د یو پیری نېونکې پسې نفر واستو.

زما پلار چې د دې رقم کارونو څخه سخت بد راتلل او مخالف یې وو ما ته یې وویل چې یوې خوا ته کښېنو او په مناسبه وخت کې د کور په لور حرکت وکړو. نیم ساعت تېر شو او یاد شوی شخص راغی. یوه بوډۍ ښځه، د کلیوالي ټیکرې او جامو سره او د لوی کځورې سره کور ته دننه شوه. ما ځان د ناستو خلکو له مینځ څخه کش کړ ترڅو وګورم دا ښځه څه کوي. ما ولیدل چې هغې یو فلزي کاسه، شمع، او هنداره له کځورې څخه را واخیستله، او له خپلې ټېکرې لاندې یې یوه توره دستمال راوویسته او له یوه کس څخه یې غوښتنه وکړه چې هغه د زهرا کوټې ته یوسي. زوم سمدلاسه مخکې لاړ او هغې ښځې ورپسې شوه.

په لاره کې هغې خپل کاسه له حوض څخه ډکه کړه او کوټې ته لاړه. نیم ساعت تېر شو او هغه ښځه بیرته راووتله او په شاوخوا کې یې ګرځېدل پیل کړل. د طویلې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیرزمینی، او بام ټول ځایونه یې ولټول. په پای کې بیا زهرا کوټې ته لاړه او هرځای ځخه یو څه اخېسته. بیا زموږ خواته راغله او ما ته یې وکتل، او زما نوم یې وپوښت. کله چې ما غوښتل ځواب ورکړم، زما پلار مخکې راغلو او په تروش تندې زه د لاس څخه کش کړم او هغې بوډۍ ښځې ته یې وویل: نوم یې میلاد دی څه یې کوی؟

بېچاره ښځې سا بنده شوه زما د پلار د جدیت څخه او شاته لاړه او په پټه یې د کور خاوند ته یو څه وویل او بیا بهر لاړه. د کور خاوند زما پلار ته راغی او په نرمه یې په غوږ کې ورته یوڅه وویل چې پلار مې په غوسه یو لفظ پر ویلو پیل وکړو" خدای ورسول ته وګوری موږ پدی کار کې مه راکش کوې." څو کسه راغله او یوڅه یې زما د پلار غوږ کې وویل خو زما پلار همغه یوه خبره کول چې موږ دې موضوع کې مه راکش کوې. په پای کې، کله چې دوی ولیدل چې زما پلار ډېر سخت دی او د دوی خبره نه مني نو هغوی بهر لاړل او د ګاونډي زوی چې زما په عمر و راوړو.

د دې ټولو پټو پټو خبرو اصلی موضوع دا وه چې هغه بوډې ښځې یو څو لیکنې او د نامتو جادو شیان په کور کې پیدا کړې وه او د دې جادو د باطلولو لپاره، حتما باید د یوه نابالغه هلک ادرار(میتیازی) پر هغه لیکنو واچول شي ترڅو د هغه جادو اغېزه له منځه لاړشي...
زما پلار هم په هېڅ ډول په دې ډول کارونو نه عقیده درلود او نه یې هم غوښتل چې زه پکې ګډون وکړم. پلار مې ژر د دې فرصت څخه ګټه واخیسته او د دې په پلمه چې دا ډول مسائل زما د زوی په ذهن منفي اغېزه کوي، موږ یې لخان سره د کور پخوا راون کړو...

د دغې کیسې زه عینې شاهید وم او ما دغه ټوله واقعه خپل پرسترګو ولېدل او بیان مې کړل خو د دې وروسته کیسه چې څه وشول او څه نه؟ زه ورڅخه په کامل او ډاډمن توګه خبر نه یم! یعنی خبرونه مې اوریدل چې مور ته به مې کله ناکله د کلې څخه زموږ خپلوانو زنګ واهه او خبری به یې ورسره کول خو په پوره ډاډ سره زه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وروسته داستان نشم بیان کولې چې زموږ د راتلو وروسته څخه پېښ شوی؟ ځکه تر هغې چې زه پخپله هلته حاضر وم، دا درته وایم، ځکه زه باور لرم چې په دې ډول مسائلو کې یوازې پر اوریدلو اعتماد نه شي کیدلی. ځکه یو شمېر خلک یوازې غوارې بېځایه دروغ د کیسې سره اضافه کړي، او زه هځه کوم چې لېدلو شیانو کیسه درته وکړم نه د اوریدلو شیانو ځکه هسې نه خدای ناخواسته، زموږ خبرې د دروغو رنګ او بوی ونیسي.

***

کاله وروسته د هغه پېښې څخه کله چې زه د ۲۴ کالو په عمر شوم نو ما لږ لږ د ۱۲ مور او د نور خپلوانو د خبرو څخه د زهرا په اړه معلومات درلودل، او پوهېدم چې هغې پدی څو کلونو کې څلور ماشومان نقصان (سقط) کړی خو حالت یې ورو ورو ښه شوی. البته ډېر څه مې د هغې په اړه اورېدلي وو، خو ټول یې د دروغو بوی درلود. په هر حال، د وخت په تېریدو او د ورځو په تېرېدو د زهرا کیسه د خلکو له ذهنونو وتلې وه، او زه هم په دې ډول مسائلو کې د خپلې دلچسپۍ له مخې، خپلې څېړنې او معلومات مې زیات کړي وو. د ډیسمبر میاشت وه، چې ما ته مشر افسر مې یو دوسیه د حل لپاره راکړل چې د هغه دوسي د څېړنې لپاره زه مجبور د ښار څخه کلي ته تللې وایې ځکه دوسیه په همغه کلې باندې اړوند وه.

زه مجبور شوم کلې خوا ته روان شوم او ځکه چې زه یو نظامی افسر وم نو زما ځاې په کلي کې په همغه نظامې چوڼه یا هم پوسته او قرارګاه کې وو خو زه هلته اوسیدلی نشوم ځکه بیحد زما د مزاج څخه خراب ځای وو نو ځکه چې هغه کلې کې زموږ خپلوان زیات وه ما خپل د پلار د ماما زوی اقا میرزا چې د زهرا ماما کېدو زنګ وواهه، ترڅو زما لپاره یو کرایه کور ونېسي ځکه د دوسیي کار تر دوه میاشتو نه خلاصیدو او ما ځکه اقا میرزا ته زنګ وواهه ځکه هغه د همغه سیمې یو نامتو کس و او زما مشکل یې ډیر ژر حل کولی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما هغه ته زنګ وواهه نو هغه بېچاره ډېر زما عزت وکړو او راته يې وويل: ست مت پرېږده او زما کور ته راشه.
د دې ځخه مخکې چې زه انکار وکړم هغه بيا وويل: البته که زما کور خپل د راتلو قابل نه بولې نو بيا سمده زه به درته يو بل کور په کرايه ونيسم.
د هغه پدی خبری ما په تلوار د يو ځو تعريفی او بيځايه خبری وکړې خو خلاصه د خبری د هغه په ډېر غوښتنه زه مجبور شوم د هغه خبره ومنم خو يوازې يوه ستونزه وه او هغه دا چې د هغه کور زما د کار لځای ځخه يو څه ليرې و، خو دومره مهمه نه وه، ځکه ما موټر درلود.

ما خپل کالی، او شيان ټول کړل او د کلې خوا ته وخوځېدم، دا هماغه سړک و چې شاوخوا دولس کاله مخکې مې له يوې بدې او توره خاطرې سره پرې تېر شوی وم. شاوخوا د ماښام دوه بجې وې چې د آقا ميرزا کور ته ورسېدم. بېچاره آقا ميرزا ويښ ناست و، تر ځو زه ورسېږم. له ډېرو پوښتنو او ستړې مشی وروسته، هغه زه کور ته دننه بوتلم او يوه ښايسته کوټه يې راته تيار کړې وه. د آقا ميرزا کور د زهرا کور ځخه ځو کوځې لرې و.

سهار زه وخت د خوب راويښ شوم او ځان مې تيار کړو تر ځو کار ته لاړ شم، کله چې انګړ ته ووتلم نو ومې ليدل چې د آقا ميرزا ښځه او بچيان په حويلي کې مصروف وو، ذغال او منقل يې تيارول چې کورسي ولګوي او د صبا ناری لپاره چای تياري کړي. ما هغوی ته سلام واچاوه او د مزاحمت او رامنځته شوي حالت له امله مې بخښنه وغوښته. ددی سبب چې دوولس کاله وروسته ما هغوی ليدل نو ما هغوی سم نه پېژندل. مريم خاله، د آقا ميرزا ښځې زه خپل د کوچنيانو سره معرفی کړم او د يو يو نوم يی راته واخيست چې د پېژندګلوې په منځ کې ومې ليدل چې دروازه خلاصه شوه او يوه ښځه او سړی دننه راغلل.

ټول سمدلاسه پاځېدل او ښځې ته په غېږو سره ورغلل او په لوړ اواز يې سلام واچاوه. د ښځې له ځېرې ځرګنده وه چې حامله ده او د ټولو دې هومره مينې هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ښځې حامله والي لامل و. لږ چې چاپېريال آرام شو، ما له مريم خاله څخه وپوښتل، چې دا ښځه زمونږ د خپلوانو څخه ده؟ مريم خاله په حيرت سره وويل: و دې نه پېژندله؟ دا خو زهرا ده، او دا يې خاوند علي دی.
ما په حيرانتيا زهرا ته وکتل او په حيرانۍ سره مې احوال ترې واخيست. هغې هم زما پشان په ګنګس حالت احوال واخيست، زهرا په همغه ګنګس حالت د مريم خاله څخه ما ته په اشاره وپوښتل چې دا څوک دی؟ مريم خاله وويل: واا زهرا جانې تا هم ياد ته نه راځې؟ دا ميلاد دی، هماغه چې د واده په شپه دلته د خپلې مور سره ستاسو کور کې مېلمه وو.

زهرا تازه زه وپېژندلم او دا ځل يې له ما سره ډېر تود ستړې مشې وکړو او زه يې خپل خاوند ته ور معرفي کړم. ما له هغوی بخښنه وغوښته او ورته ومې ويل چې کار ته بايد لاړشم او نور خبری به ماښام چې کله راغلم و به کړو، اصل کې زما زياته تلوسه وه او غوښتل مې چې کاش ماښام دوی دلته د اقا ميرزا کور کې پاتې شي ترڅو زه د زهرا کيسه د هغې له خولې واوروم چې زما د تلو وروسته څه ورسره پېښ شوی؟ خو له يوې خوا زه خوشحال وم چې هغه روغه وه. ما خدای پاماني وکړل او کار ته روان شوم..

ماښام شو، او زه بېرته کور ته راستون شوم او ما په ټوله لار دعا دعا کول چې زهرا دوي تللې نه وي او هملته وي،کله چې کور ته ورسېدم، زهرا او د هغه خاوند علي لا هملته وه او تللې نه وه، ما هم سمدلاسه مخ او لاس ومينځل او راغلم چې ترڅو د کيسې په سر او بر ځان خبر کړم خو ما چې د هر لوري کوښښ وکړو ترڅو ځان په کيسې خبر کړم خو له هېڅ لارې مې ځواب ترلاسه نه کړ. يوازې پدی پوي شوم چې زهرا حامله ده او وروستۍ مياشت يې روانه ده.

د شپې په پای کې چې کله زهرا او خاوند يې رخصت کېدل، علي راته وويل چې خامخا به د سبا شپې لپاره د دوی کور ته د ماښام ډوډۍ ته ورځم. ما هم ژر ومنله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زهرا او خاوند يې لاړل، آقا ميرزا خپله خبرې پيل کړې او زما د زړه موخه يې راته پوره کړه.

آقا ميرزا راته وويل: له واده نه وروسته، زهرا عجيب رفتارونه کول پيل کړل. يو شمېر خلکو ويل چې د ډاکټر سره به يې ستونزه حل شي او نور بيا په دې باور وو چې تعويذ کول ورته ضروري دي. وروسته، ورځ په ورځ د زهرا غږ بدلېده او نارينه بڼه يې غوره کړه. مونږ فکر کاوه چې دا د وروستيو چيغو پايله ده، خو موضوع دلته ختمه نه شوه او کار د کور په ډېرو ويشتلو پورې ورسېد. بې ځايه به له اسمان څخه په کور باندې ډېرې راپرېوتل او ميلمانه به په انګړ کې له راتګ څخه ډارېدل.

يوه ورځ مو له قزوينه څخه يو دعا ليکونکی راوست. هغه له ډېرو حرکاتو او کارونو وروسته، يوه د ډبره د انګړ څخه پورته کړ او اسمان خوا ته يې وويشت او له لوړ غږ سره يې دعا وکړه. له هغې ورځې وروسته د ډبرو ويشتل ودرېدل خو ټوله کورنۍ د پېريانو ښکار شوه. ميلاد بچې خدای شاهد دی چې رښتيا وايم په رڼا ورځ به بغير له کوم دليل څخه د کور شيان حرکت کاوه تر دې حد چې له وېرې څخه مې د څو مياشتو لپاره خپل بچيان د خپلې مېرمنې کور ته واستول.

ما چې دا هر څه واورېدل، خوب يې رانه و تښتوه. تر سهاره پورې مې د هغه خبرو په اړه فکر کاوه. سبا سهار وختي بهر لاړم، مازيګر بېرته زهرا کور ته لاړم. علي، د هغې خاوند، يو ډېر ښه او سخي سړی و. شاوخوا اته بجې دشپې وې چې ومې ليدل زهرا لږ پريشانه ده او خپل پر ځان تاو راتاو کېږي، ما له علي څخه وپوښتل: ميرمن زهرا لږ په تکليف معلومېږی خيرت خو دې؟
علي په کراره وويل: داسې ښکاري چې د هغې يخنې شوې زه زم بخاری ته لږ بوټې راوړم ترڅو ګرمه شې، ان شاءالله ښه کېږي..
ما وويل: دا څه وايې؟ د بخاری په اور ددی ستونزه کله حل کېږي؟ ډېره په تکليف معلومېږی ښايي درد يې وي او کېدای شي د زېږون وخت يې رسېدلی وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاسېږي چې لاړشو ډاکټر ته اوس لا سر وخت دې.
ما دا خبره وکړل او په تلوار خپل د کورتې خواته لاړم او د موټر کیلې مې راوخیسته خو زهرا منع کړم او ویل یې دا هسی درد دی او په ګرم کېدو ښه کېږم! خلاصه چې زما اصرار او دهغوی دواړو انکار اخیر زه هم خاموش شوم. څه مې ویلې وایې کله چې زهرا خپل نه غوښتل لاړه شي ډاکټر ته؟ کېناستم خپل پر ځای خو بېحد بد احساس مې درلود هر لحظه مې فکر کاوه یو بده پیښه به وشې..
زما اندیښنه د دې سبب شول چې زهرا زما د مخ څخه ځان پناه کړې ترڅو زه ورته هر دقه ونه وایم راځه لاړشو ډاکټر ته..

د ماښام ډوډۍ مې په یو مصیبت سره وخوړل، علی بخاری ته اور واچوه او زهرا د هغه څنګ ته کېناسته ترڅو ګرمه شې او په ظاهره یې کوښښ کو خپل ځان ښه وښایې ترڅو زه ورته څه ونه وایم. ساعت د شپې یوولس بجې شوو او ما د علې څخه اجازه وغوښته ترڅو لاړ شم کور ته خو علې راته په بېحد شرم او خجالت وویل: کېدې شي یو نن ماښام زموږ سره پاتې شې؟
— خیرت خو دې کومه ستونزه ده؟
علې- نه ... نه کومه ستونزه نشته تخو پوهیږی چې دلته کلې دی او موټر په آسانې نه پیدا کیږی او زهرا هم لږ ناروغه ده زه وېرېږم هسې نه نیمه شپه ناروغه شې! که ته پاتې شې ښه به وی ځکه موټر لری.

په زړه نا زړه توګه مې وویل: سمده.
او بیرته خپل پر ځای کېناستم علی سمدسې یو پنډ نالې راوړل او ماته یې واچوه او یو لوی کمپل یې هم راکړ چې په ځان یې واچوم. د خونې رڼا یې هم کمه کړه او دی خپله او زهرا بلې خونې ته لاړل او دروازه یې بنده کړه. څه موده تیره شوه او ورو ورو مې سترګې درنې شوې او ویده شوم. د چغو په غږ له خوبه راپورته شوم.
سمدلاسه مې موبایل ته وکتل، د شپې درې بجې وې، او د زهرا د چغو غږ ټول کور نیولې وو، په خپل ځای کې کیناستم او انتظار مې کاوه چې څوک راشي او راته ووایي چې څه باید وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې همدې وخت کې علي په بيړه دروازه پرانيست او په انديښنه يې وويل: ميلاده خدای دی خير درته په نصيب کړې چې پاتې شوې زر پاخه زهرا په بد حال کې ده زر موټر چالان کړه چې ښار ته يې يوسو...
سمدلاسه پاسېدم کورتې مې واغوستل او د انګړ لور ته ورغلم، خو کله چې مې دروازه خلاصه کړه، ومې ليدل چې شاوخوا ۳۰ سانتي وچه واوره پر ځمکه ناسته ده او موټر خوځېدلی نشي. هرڅومره چې مې هڅه وکړه، پوه شوم چې ناممکنه ده موټر حرکت وکړي.

بېرته په تلوار کور ته ننوتلم او علي ته مې غږ وکړو او وضعيت مې ورته وښود. هغه بېچاره هم حيران پاتې شو چې څه وکړي. ناڅاپه يې وويل: ميلاد بله چاره نشته، بايد عمه ناردانه راولم. هغه د کلي د ښځو نسلونو لپاره قابله پاتې شوې، ته سمدلاسه په انګړ کې اور بل کړه او تر هغه چې زه قابله راوړم، ته هم اوبه ګرمې کړه.

علي ژر د زهرا کورنې ته زنګ وواهه او له مور څخه يې وغوښتل چې د زهرا خور دلته راواستوي چې د زهرا سره اوسيږی. د زهرا خور هم ژر ځان راورسه وو ما هم سمدلاسه يو کوچنۍ بخاری چې کور کې وه راوړل او ديګ مې پرې کېښود او انتظار مې کاوه چې اوبه جوش شي. په کليوالو کورونو کې انګړ ډېر پراخه وي او د کور لويه برخه يې په انګړ کې وي.کله چې مې په واوره کې قدم واهه او نيمه نظر مې ديګ ته و، ومې ليدل چې يو اوږد قدی ښځه، په کلي والې جامو کې، خپل مخ د يوې ورېې کړکۍ ته نږدې کړی او د کور دننه کتنه کوي.

په لوړ اواز مې وويل: خديجه خاله ته يې؟
خو هغې ځواب رانکړو ما بيا خپل پوښتنه تکرار کړه او يو څه نږدې لاړم. زما د بوټانو غږ په وچې واورې کې خپور شو. په خدای قسم چې له هغه لوري داسې يخ باد را ته راغی چې ما په هيڅ ځای کې نه و احساس کړی. ناڅاپه يې په يو درونډ غږ وويل: ورځه مخکې له دې چې زه خپل سترګې درته وښايم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په بشپړه توګه حیران پاتې شوم، د هغې په مطلب و نه پوهېدم نو ومې ویل:
خپل سترګې را وښايې؟ ستا پر سترګې څه دي؟ ته څوک يې چې کور ته ګورې؟

کله چې هغه زما د قدمونو غږ واورېدو، نو د دېوال خوا ته لاړه ما غوښتل ورپسې شم خو هم مهاله د زهرا او د هغې د خور چیغې دننه له کوره را پورته شوې. ما په تلوار د کوټې خوا ته منډه کړه او په شدت مې دروازه خلاصه کړه. کله چې دروازه خلاصه شوه، یو تور پیشو بهر راووته او منډه يې کړه او د جوش اوبو ډک دیګ ته ورپریوته. زه چې بشپړ اعصاب مې ګډوډ وو، حیران پاتې شوم چې څه وکړم. ژر مې ځان را ټول کړو او د زهرا خور ته مې وویل: دا پیشو له کومه راغله؟

زهرا خو له سخت درد څخه بې خوده وه، خو د هغې خور وویل: ناڅاپه مې ولیدل چې د تلویزیون د شاه څخه بهر را ووت او د دروازې خوا ته راغله.
دروازه مې بنده کړه او ژر د دیګ خوا ته ولاړم، خو په کې پرته له جوشېدلې اوبو بل څه نه و. سمدلاسه مې اوبه له دیګ څخه لرى ختا کړل او نوې اوبه مې واچولې، چې مبادا کومه ستونزه پیدا نشي، علي راغی او قابله هم ورپسې راغله. ژر مو وسایل برابر کړل او قابله مو کوټې ته واستوله. په یوه مناسب وخت کې مې علي ته کیسه وکړه، زما په خبرو علي داسې راته وکتل لکه چې د هغه په پخوانې زخم مې بیا ځلې مالګه دوړه ولې وي. هغه زه کېنولم او په ستونزه سره يې کیسه وکړه چې په دې وروستیو کې يې ورسره مخامخ شوي و علي ویل:

علې- څلور ځلې مې ماشوم پیدا شو او څلور ځله تر څلوېښتو ورځو ونه رسېده چې بې دلیله به خفه کېدل او مړه کېدل.د زهرا جامې به بې دلیله له وینو ډکېدل او زهرا ټول بدن به ټپ ټپ داغ وو داسې لکه چې یو چا وهلې وي او ټول بدن يې ځاې ځاې له وینو ډک و. څو کلونه مو له دې ستونزو سره تېر کړل تر دې چې یو تعویذ
لیکونکی موږ ته وویل چې پر تاسو یو جادو شوی او هغه جادو د آس په پښو او د نانځکې په سر شوی او که هغه راوړی مشکل به مو حل کیږی، خداې دې خیر ورکړې کاکا اسلم ته(د شهربانو پلار) هغه راته هغه شیان راوړل لکه چې هغه پیدا کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هم هغه ویوړل تعویذ لیکونکې ته او هغه هم هغه جادو باطل کړو او د هغه د باطل کولو سره زموږ حالات لږ ښه شو نور زهرا یې نه وهل او نه یې پعذاب کول خوو...

همدی وخت کې د کور ځخه د خوشحالې غږ پورته شو، او موږ ته یې زېرې راکړو چې ماشوم پیدا شوو، علې په خوشحالۍ د کور خوا ته لاړو او زه لګیا شوم او د انګړ څخه بخارۍ او دیګ مې ویوړل د حویلی اخیر کونج کوټې ته چې د ګودام او زیرزمینې حیثیت یې درلود بیا مې د لمانځه لپاره اودس وکړو شیان مې په ګودام کې کېښودل، او چې بېرته راغلم نو و مې لیدل چې خاله ناردانه د وینې ډک یو ټوټه پارچه علي ته ورکړل او په کلک لهجه یې ورته وویل: دا دفن کړه.
علي د خاله د لاسه هغه د وینو سره ټوټه واخیسته، خاله دروازې ته روانه شوه چې ووځي چې علي ما ته وویل: په دې وخت کې د خاله یواځې تلل ښه نه ده، زه ورسره ځم.
او بیا یې په کرار غږ وویل: خو تاته یو زحمت لرم که کیدای شي چې د دې ونې لاندې د بیل په واسطه یو ځای وکینې او دا پارچه په خاورو کې خښه کړې؟

— سمه ده، ګرانه، ته دا د باغچې سره کېږده، زه به یې پخپله حل کړم ته ورځه.
علي د انګړ دروازه وتړله او ولاړې، زه زړه نا زړه وم چې آیا اول مونځ وکړم که دا پارچه خښه کړم؟ اخیر مې ځان سره وویل چې اول باید د علي را سپارلې کار وکړم او بیا مونځ وکړم په همدې تکل بېرته د حویلې هغه کونج ته لاړم چې اضافه شیان پکې ساتل کېدل او د بیل پسې په ګرځېدو شوم، زه تقریبا پوهېدم چې هغه پارچې کې څه دې خو حقیقت دا وو چې ما باور نه کاوه، او له ځانه سره مې ویل چې دا خلک تر کوم حده ناپوه کېدلې شي...

بیل مې راوخیست او غوښتل مې چې د باغچې خوا ته لاړشم چې همغه یخنې چې څو ساعته مخکې مې د هغه خاله په لېدو احساس کړې وه بیا ځلې مې محسوس کړل، دا یخنې د دنیوي یخنې څخه ډېر فرق درلود، داسې لکه هوا چې زهرجنه شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي او د وینې اکسیجن ناڅاپه کم شوی وي. تر ټولو ښه توصیف چې کولی شم، همدا دی... ژر مې په یاد شو چې پارچه مې باغچې سره کېښودلې ده. ژر بېرته وګرځېدم ترڅو پارچه را واخلم خو د مخامخ صحنې په لیدو په خدای قسم، دواړه پښې مې پر ځمکه وګنډل شوې، او زنګونونه مې داسې رېږدل چې د ولاړېدو پر وخت یې زه لاندې ښویه ولم ژبه مې بالکل قفل شوې وه. هغه شې یا هم کس چې په کامل توګه تور جامې درلود او بېحد اوږد وو او داسې وو لکه په هوا چې ولاړ وې مخ زما خوا ته را وګرځه وو ..... خو ..... خو مخ یې نه درلود یواځې تور دود وو!

زه یې چې ولیدم، نو مخ یې رانه واړو او د ځمکې نه تر بام پورې شاوخوا ۶، ۷ متره مسافه ووهله او ټوپ یې وواهه او لاړ. ما لاس په دیوال تکیه کړ او خپل موټر ته تکیه شوم چې په حویلي کې و، چپ لاس مې بې حسه شوی و او له بله لورې مې د سختې وېرې احساس کاوه، خو د زړه له وېرې مې احساس کاوه چې شاید سکته قلبې راباندې راشې څو ځلې مې خپل چپ لاس وخوځاوه او ومې لیدل چې خوځېږي خو هېڅ احساس نه لري! یاد ته مې راغله چې یو څه ګرم اوبه په بودنې کې پاتې شوی وه کله چې اودس مې وکړو نو په تلوار لاړم هغه ګرم اوبه مې خپل پر لاس واچول خو لکه چې هیڅ اغېز یې و نه کړه.

په دې لړ کې مې بیا هغه پارچه په یاد شوه چې باغچې سره مې ایښې وه. په زحمت سره ورپسې وخوځېدم چې ومې ولیدل چې "بې ایمانه" پارچه څېرې کړې وه خو دننه شی یې نه دی وړلی. زر مې دا په یوه پلاستیک کې واچوله او په جېب کې مې کېښوده... دومره د زړه د سکته حملې څخه وېریدلی وم چې د لاسونو او جامو وینو ته مې پام نه و. د منډې پیل مې وکړ چې ګوندې وینه په لاس کې مې وګرځي، نه پوهېږم چې دا سم کار و که نه، خو همدا مې په ذهن کې راغلل. حویلي ته د دننه کېدو او بېرته راتګ په دوران کې وم چې علي راغې.

علي چې زما پرېدلې رنګ ولېده نو لومړنی پوښتنه یې د خپل ماشوم او زهرا په اړه وکړه. په داسې حال کې چې ساه، ساه مې وهل و مې ویل: هغوی ښه دي، خو زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستې ته اړتیا لرم.
د سترېیا څخه کېناستم او ټوله کیسه مې علي ته وکړه، ورته مې وویل چې څه راسره وشول. علي کرار وویل: میلاد نه مې غوښتل دا کیسه درته وکړم خو مجبور شوم چې درته ووایم، څلور ځله مخکې چې زهرا فارغه شوه، او ماشوم یې پیدا شو ما دهغې نومنه پارچه د هغې د مور په باغچه کې خښ کړ. څو شپې وروسته د زهرا مور په خپل حویلي کې همدا څیز چې تا ولید، ویني. خو توپیر یې د دې ځل سره دا و چې دا ځل یې پارچه نده وړې! خو زه شک نه لرم چې دا ناوړه به بیا راشي.

په وېرېدلې انداز مې وویل: ته و خدای یا دا انجلۍ(زهرا) یو چېرته ویسه یا هم یو څو نفران د دی وسرته راوړه ترڅو هغه ورته زیان ونه رسه وې.
علي په نامېده لهجه وویل: مورِ زهرا یوځل هم یوازی نده پریخودلې، هغه تعویذ لیکونکې چې راوستلی مې و راته یې وویل چې یوازې یوه ثانیه بس ده چې هغه خبیثان خپل کار ترسره کړې.
— علي، دا ولې داسې وشول؟ دا د آس پښې او د نانځکې سر څه کیسه ده؟
علي په همغه غمژن او نامید انداز وویل: راځه لومړې دا خښ کړو، بیا به درته کیسه وکړم..

— ستا په نظر بهتره به نه وي چې دا پارچه کوم دښت بیابان کې ښخ کړو ترڅو څوک پوه نشي؟
علي- هغه بیشرفان د سایي پشان زمورِ شاوخوا کېدی اوس هم شک نلرم چې همدلته دی او زمورِ خبری آوری، ترڅو چې خپل زهر توي نکړې نه په کرار کېږي.
علي دا خبره وکړل او د درختی لاندی د ځمکې پر کېندلو بوخت شو، او زه هم هملته خپل د لاس په چابی کولو بوخت شوم ترڅو لاس مې ښه شي علي ځمکه وکېندل او د رمز پشان یې وویل: هغه امانت راکړه.
ما هم په کراره خپل د جیب څخه پارچه راوویستل او علي ته مې ورکړو چې تازه مې پام شو چې د کورتې جیب مې په وېنو شوې، ژر مې خپل کورتې و ویسته او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نل لاندې مې ونېو او همغه په وینو شوې برخه مې ومینځل او په تار مې واچوې ترڅو وچ شي..

چې نظر مې د بام په سر ولګېده چې ومې لېده همغه د تورو جامو کس چې مخ یې د دود پشان وو د بام په سر ولاړ دې او دوه سترګې موږ ته نېولې، د وېرې څخه په بند بند ژبه مې وویل: ع....... عل..... علي...
همدا چې ومې ویل علي هغه د باد پشان غیب شو!
علي په ورختای راوکتل او ویې وویل: څه شوی؟
– علي بیا مې ولېد د بام په سر ولاړ وو.
علي په خندا وویل: لکه چې ته یې زیات خوښ شوې یې چې هر دقه ځان تاته ښایي.؟!
– علي زما سره ټوکي مه کوه چې حالات مې خراب دي...
که کار دې خلاص شوې بسم الله کړه چې لاړشو کور ته مونځ قضا شو.

هغه بیچاره چې زما خراب حالات ولېد نو ژر یې شیان سره راټول کړل، او کور ته لاړو په سل رقم ډار او وېرې مې مونځ وکړو کله چې مونځ خلاص شو علي راته ډېر ټینګار وکړو ترڅو لاړشم حمام وکړم چې شاید لاس مې ښه شي، او واقعا حمام کول فایده وکړل او لاس مې ښه شو کله چې د حمام څخه راوتللم نو د زهرا د ژړا غږ مې واورېد او علي چې د هغې و څنګ ته ناست وو، زما په غږ علی ژر را ووت ژر یې ماته یو پیاله چای واچول او ویې ویل: کښنه لږ ارام وکړه ته مې هم په زحمت کړې.
– داسې مه وایه د څه زحمت.. که بېکار یې لږ کښنه او ماته کیسه وکړه ولې دې ژوند و دې حالات ته راورسېد؟

زما په خبره علي پورته شو او ولاړ هغې خونې ته چې زهرا پکې وه، دروازه یې وترله او بېرته راغی او وې ویل: دا خاله ناردونه قابله پوهېږې څوک ده؟
– نه څوک ده؟
علي- دا زما خاله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې وویل: د رښتیا خاله؟
علي- هو دا واقعاً زما خاله ده کلونه مخکې، زما مور او خاله ناردونه، چې هغه وخت ځوانه جینۍ وه، د کلي ښځو لپاره د زیړون کارونه کول. خاله د مور د لاس مرستې کوونکې وه او مور به د قابله په توګه ورسره وه. یوه شپه ناوخته زمونږ د کور دروازه وهي او مور مې له خوبه راپاځېږي مور مې به غوسه سره دروازې ته ځي چې ګورې یو نااشنا سړی د کور د دروازی سره ولاړ دی او په بیحد عاجزۍ سره زما د مور څخه غوښتنه کوي چې د هغې ښځې سر ته ورشي چې د زیږون په حال کې ده.

مور مې چې تازه له خوبه پاځېدلې وه او اعصاب یې خراب شوي وو، په بد حالت ورته ځواب ورکوي، او د تلو څخه انکار کوې خو هغه سړی زارۍ ورته کوي چې که نه راشې نو زما ښځه به مړه شي. مور مې لږ پام کوي او ویني چې دا سړی یې هېڅکله په کلي کې نه دی لیدلی او نه یې پېژني! نو د هغه څخه پوښتنه کوي چې څوک یې؟ هغه سړی ورته وایي چې زه ستا د مرحوم مېړه د دوستانو څخه یم او دلته په دې کلي کې مې څوک نه پېژني، زه د فلان کلي یم او په لارې کې زما ښځې درد پیل کړی.

په پای کې مور مې خپل سامان را اخلي او په زړه نا زړه د هغه ناشنا سړی پسې روانه کېږي کله چې ټاکلي ځای ته رسېږي، ویني چې په یوه ویجاړه ځمکه کې یوه ښځه او دوه سړي ناست دي د زېږون په حال کې؟ خو د هغوی خبرې طبیعي نه ښکاري. مور مې د هغوې پښو ته ګوري او پوهېږي چې څه پېښه ده؟

میلاد خپل د خبرې پر دې ځای کې خاموش شو او زما خواته چې په کامل توجه مې ورته غوږ نېولې وو ګوری او وایې: د هغوې پښې د حیواناتو پشان وه!
په ډار او وېرې مې وویل: پېریان وه؟
میلاد د سر په خوځولو زما خبره تایید کړل او ویې ویل: هغوې مهاجر پېریان وه چې د دې ځای څخه تېرېدل ترڅو بل ځای لاړشي خو لاره کې ښځه مریض شوی وه او زمونږ کلي خوا ته یې مخ کړې وو د مرستې په خاطر او زما مور چې کله پر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیسې سر خلاص شوې وو نو په بېحد ویېدې او ډار سره خپل کار پیل کړو خو ماشوم مړ زیږیږي!

او هملته پېریان زما مور ته وایې چې تا خپل په بد اخلاقې او بد نیتې زما ماشوم وواژه نو موږ قسم اخلو چې ستا نسل په پرځمکه پرینږدو او ستا د نسل ماشوم، ماشوم به مړ کړو...
او زما د بدبختې څخه زه خپل د مور یوازینی اولاد یم او مور مې پرته له ما نور ماشوم نه لري، نو د هغوې دا ګواښ زما په برخه شوو..

له کوم ورځ څخه چې ما زهرا ولیدله نو دا منحوس سیوري پر هغې پرېوت او زموږ ژوند یې داسې تباه کړو...
د دې خبرو په اورېدو او هغه څه چې ما پخپله ولیدل، په زړه کې مې وېره راغله چې خدای مکړه تر هغه وخته چې دلته یم، بیا دا ډول څه ونه وینم؟
خلاصه، ورو ورو مې تیاری ونیو او دفتر ته ولاړم. له هغه وخت چې د کار ځای ته مې حرکت وکړ او تر هغه چې خپلې خونې ته لاړم، زما ذهن له دې پېښو ډک و. یو له همکارانو څخه مې چې تازه سره پېژندلی وه، زما دا تشویش حس کړ او راته یې وویل: کوم څه شوي؟ ډېر ورختا معلومېږې، څو کسانو په اداره کې درته سلام وکړ، خو تا بیخې وا لا نه ورېدو او راتېر شوې ورځخه...

ځان مې یو څه راټول کړو او زړه نا زړه وم چې ورته و وایم او کنه؟ په پای کې مې زړه قوي کړو او کیسه مې ورته وکړه چې وګورم ایا ده ته هم داسې تجربه شوې او کنه؟ زما د خبرو وروسته هغه وویل: اوس چې تا راسره د ریښتینې زړه خپل د زړه درد راسره شریک کړو نو زه هم خپل یوه تجربه درسره شریکه کوم...
دا څو کاله مخکې له یوه همکار سره د خزانې د پېدا کولو ځای لپاره کلې پر کلې ګرځېدو تر دې چې یو ځای کې د ډېره کندنو وروسته، له خاورې څخه یو شی راووت، چې د هغه څېرې ته ورته و چې تا لیدلی و! موږ له وېرې دواړه بې هوشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. کله چې په هوښ راغلو نو ومو لېدل چې په يوه بل ځای کې يو او خپل له اصلي ځای څخه ډېر لرې راوړی وو.

له هغه ورځې وروسته هر وخت، هر ځای همغه تور دود د سايې پشان زموږ سره و، دومره يې موږ پعذاب کړو چې په خلکو کې حاضرېدل مو ستونزمن شول! ځکه ټول به فکر کاوه چې موږ ليوني يو. خو هغه څه چې موږ به ليده، هېچا نشو لېدل، زموږ کيسه تر هغې دوام وکړ چې يو چا راته د يو شيخ آدرس راکړو! نوم يې شيخ يوهنا وو موږ نږدې ۱۶ مياشتې د هغه د کور مخکې تلو ترڅو موږ ته روزنه راکړې خو هغه نه منل، خو د ډېر تګ راتګ وروسته يې ومنل او موږ ته يې روزنه راکړل د سختو تکليفونو وروسته موږ وتوانېدو چې عادي حالت ته بېرته راشو، هغه هم د يو شمېر شرطونو لاندې.

بيايې ما ته مخ کړو او ويې ويل: غواړې يو وخت برابر کړم ترڅو خپلوان دې هغه ته يوسې؟
علي- نه ياره هغه ستاسو پشان داسې کارونه نشې کولې دا رقم سخت تمرينات.
هغه وويل: انسان چې مجبوره شی هر کار کوی، که هغوی هم زيات پعذاب شوی يی نو دا تمرينات کوی شک مه کوه، اوبو وړې زګو ته هم لاس اچوی..

په بې اهميت لهجه مې وويل: مننه خدای دی خير در کړی زه به د هغوی سره خبری وکړم بيا به وګورو چې څه کيږی..
هغه هم سر وخوځولو او ولاړو، کوم تمرينات چې ده يادول هغه علی او زهرا زر کاله وروسته هم نه کولې شو او نه يې هم کول! هغوی د کلي خلک وه ولاکه يوه روپی پداسی خبرو ورکړی وايې، ها که تعويذ ليکونکی وايی دا شيخ يوهنا بيا نو سل فيصد ورتلل او پيسی هم ورکول خو دا چی تعويذ نه ليکلی او يوازی د روح د قوت او داسی نور خبری کوی دا کليوال خلک پدی شيانو باور نلری..

د غرمي خوا ته علی زنګ را وواهه او ويې ويل چې غواړم زهرا ويسم ډاکتر ته ترڅو وګوری د زيږون وخت کې خو کوم ستونزه نده ورته پيښه شوې، اجازه ده ستا موټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ویسم؟
— موټر دی ستا بلا واخلې ویسه هېڅ ستونزه نشته، خو وایم اړتیا نشته د هغه ښخ شوی شي سره کوم کس نګهبانې ورکړی هسې نه ویسې؟
علی- نه همغه اول ورځ مهم وو ځکه کله چې وینه تازه وي د دوي پکار ده، خو کله چې وینه وچ شي بیا دوی نه ورې ځکه په تازه وینې دوی جادو کولې شي.
— اها... سمده ورځه خو ما بیخبره پرینږدی هر خبر چې وو ماته زنګ را وواهه.
علی- سمده ضرور .

د ماذدیګر پنځه بجې وه چې علې زنګ را وواهه او ویې ویل فلانکې ځاې ته راشه چې یوځای لاړشو کور ته، زه هم ورغلم کله چې د علې کور ته ورسیدو نو آقا میرزا د هغه میرمن او د علی مور او د زهرا مور او خویندی راغلی وه هلته او بیچاره ګانو سم محفل جوړ کړی وو او سپانده(سپیلنۍ) یې د زهرا و مخ ته دود کړل بیا د زهرا پلار د هغی ومخ ته یوه میړه قرباني کړه ترڅو شر او بلا د ده د لور او لمسۍ څخه لری شي ټول خوشحاله وه خو د ټولو څهرو کې د خوشحالۍ څنګ کې وېره هم وه! وېره لدې چې دا ماشوم به څلویښت ورځو ته ورسیږي یا که د تېر څلور ماشومانو په شان یو بد برخلیک ورته په انتظار وي.

لاسونه مو پرې مېنځل او بخاری څنګ ته کښیناستو. هر یو له هرې خوا خبرې کولې او مجلس ښه ګرم شوی و. په یوه مناسب وخت کې مې علي ته وویل: یو ښه اشنای مې پیدا کړی دی، که خدای وغواړي، زه به زهرا او تا ورسره یوسم چې یو نظر درته وکړي لخیره سل په سلو کې مو ستونزه حل کوي.
علي ډېر خوشحاله شو او له ما یې مننه وکړه. موږ ډوډۍ وخوړه او بیا علي راغی او زما په غوږ کې یې ورو وویل: که شپه همدلته پاتې شم مننه به دي ویې.
ما ځان سره وویل چې شاید د خدای بنده موټر ته اړتیا لري، خو په مخامخ ویلې نشي او شرمېږي نو ځکه وایې چې ته پاتې شه..

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما لاس په جیب کې وواهه او په غلې توګه مې د موټر کیلي په لاس کې ورکړه او ورته مې وویل: واخله دا دې ستا سره وي‌ې ترڅو میرمن زهرا ښه کېږي ستا پکار به راشي زه به ترڅو وخته په بس کې لاړشم.
خو علي په تلوار وویل: زه موټر څه وکړم ته پاتې شه چې زړه مې پرتا یو څه ډاډمن دی.
زه چې ازه پوه شوم چې د علی مقصد څه دی نور مې خبره یو پر دوه نکړل او د سر په خوځولو مې د سمده خواب ورکړو، بیا مې اقامیرزا ته مخ کړو او ومې ویل: که ستاسو اجازه وي زه به شپه همدلته پاتې شم.

لکه چې ټولو غوښتل زه د علي سره پاتې شم ځکه اقا میرزا په خوشحالۍ ومنل او یو د دروغو ست یې لا راباندې ونکړو چې راځه کور ته! یو یو ټول لاړل او یوازې د زهرا مور او خور پاتې شوې. وخت ۱۱ بجې شو او علي ځایونه واچول زه او هغه په یوه کوټه کې څملېدو او ښځې هم په څنګ کوټه کې وې. له ویرې په لرزه لرزه انګړ ته لاړم او بغیر لدی چی کوم خوا وګورم تشناب ته لاړم او همغسې په تلوار بیرته کوټې ته راستون شوم، خپل پر ځای څملېدم او د کمپلې لاندې مې ځان پټ کړو.
بېحد سترې وم نو ژر وېده شوم خو همدا چې سترګې مې پټې کړې خوب مې ولېدو عجیب وه خو خپل هم پوهېدم چې خوب دې؟

د کوټې دروازه کرار، کرار پرانیستل شوه، او سپینه جوړه اغوستې یوه ناوی په ښکلي خیره کوټې ته راننوته، کرار کرار زما خوا ته رانږدې شوه او زما د سر سره یې زنګون وواهه او زما مخ ته مخامخ کښیناستل، اول څو ثانیو کې څهره سمه وه خو کرار کرار د هغې خیره اوږدېده تر دې چې زنه یې دومره اوږده شوه چې زما پر مخ ولږېدل او په یو ډارونکې غږ یې وویل: زه عزرائیل یم، او ستاد روح اخیستلو ته راغلی یم، چمتو یې؟ د ډېر وېرې ما خپل سترګې پټې کړې ویې او ژړا ته نږدې وم چې علي و خوځولم او راغږ یې کړل: میلاد... میلاد ... آرام څه شوې؟ ټول دې خبر کړل. خوب ویني پاخه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلوار پاڅېدم ټول بدن مې د وېرې څخه لړزېده په همغه حال کې مې خوب ورته بیان کړو چې علي په حیرانۍ سره وویل: خدای دی خیر کړی، هسې نه تا راونیسي پېرې؟
علي دا خبره وکړل او پاڅېدو یو ګیلاس اوبه یې راکړل او بیا بېرته ویده شو. اوبه مې وڅښلې، یوازې په خپل ځای ناست وم، په ځان کې مې وېره وه. یوه نیمه ګړۍ تېره شوه او زه همغسې ناست وم او سترګې مې دروازی ته نیولې وه که څه هم خوب وو خو بېحد یې زه ډاره ولې وم همدی فکرونو کې وم او هغه تیاره کې مې سترګې دروازی ته نېولې وه چې د کوټې دروازه کرار کرار هماغسې پرانیستل شوه، او زما د خوب پشان همغسې ناوې رانووته،زما خواته راغله او بیا یې څیره همغسې اوږده شوه، مخې یې زما خوا ته نږدی کړو او په همغه ډارونکې غږ یې وویل: زه عزرائیل یم، چمتو یې؟

د بېر ډار څخه مې سترګې پټې کړی وه او زړه کې مې چې هر دعا وه کول خو دومره انرژی می نه درلود چې کومه خبره وکړم یا علي ته غږ کړم، ژبه مې بنده شوې وه اخیر کې په زیات کوښښ یوازی زما پر خوله یو لفظ راغلو چې ما په زوره وویل" یالله کمک" او سترګې مې خلاصې کړې هېڅ څوک کوټه کې نه وه!

دومره مې یاد دې چې د کوټې ګروپ روښانه شو، خو زه نور پر ځان پوې نشوم چې څه وشو؟ په عجیب حالت کې وم نه ویښ وم او نه وېده، داسې نیم هوښیار نیم بې هوښ وم چې لاس کې مې د یو شي تېزی احساس کړه او کرار کرار پر خود شوم سترګې مې چې خلاصې کړې څو نفره مې ولېدل چې زما شاوخوا ناست دي، یو راته پچکاری وهې بل زما فشار ګوری د سترګو په اشاره مې وویل چې ښه یم. ژبه مې نشو څرخه ولې چې خبره وکړم علي یو ګیلاس د لیمو اوبه راوړل او زما شونډو ته یې ونیول ډیر تږې وم او ټول مې وڅښل د هغه د څښلو وروسته لږ مې دمه راسته شوه، او د هغوې وپوښتنو ته چې ویل یې څه وشول؟ او څه خبره وه؟ جواب ورکړو خو په بند،بند ژبه سم مې خبری نشو کولې..

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې خپل همغه ملګری ته چې نوم يې محمد وو مسج وکړو او ورته ومې ويل چې څنګه چل شوی او اداری ته نشم راتلې، هغه هم رانه آدرس وغوښت او ويې ويل د کار خلاصه ولو وروسته راځم عيادت ته دی ترڅو هم سم د کيسی په سر او بر خبر شم او هم يو د ملاقات وخت واخلی د شيخ يوهنا سره..
تر ماذديګر زما حالات ښه نه وو يو دقه به مې داسې يخ کېدو چې لرزی به واخيستم بخو بل دقه به داسې ګرمې وشول چې غوښتل مې يخې اوبه پر ځان واچوم ساعت د ماذديګر پنځه بجې شوی او محمد زما همکار د کور دروازه وټکول او د علې تر شا د ياالله يا الله پر ويلو کور ته را ننوتل، ما خپل ځان لږ راټول کړو او کېناستم، دواړه راغلل او زما و څنګ ته کېناستل او سلام عليک او ستړې مشې مو سره وکړل او هغه زما د حال په لېدو ډير خفه شو او د ژر ښه کېدو دعاګانې راته وکړل..

علې د چای د راوړلو لپاره پاڅېدو، د هغه په پاڅېدو محمد راڅخه پوښتنې کول شروع کړل او ما هم په همغه خراب حالات جوابونه ورکړل زما د خبرو د خلاصيدو وروسته محمد په بند بند لهجه وويل: ګوره ... ميلاد يو څه وايم خو خفه نشې! د کور صاحب بېحد ښه سړی ښکاری او بيحد هم زما په نظر ميلمه دوست او سخی انسان دی خوو وروره کوم خبری چی تا ماته هغه ورځ اداره کې وکړل او د اوس حالات دی زه فکر کوم چې دا ځای د ژوند کولو لپاره مناسب نه دی او زما په نظر دا ځای دروند دی! هڅه وکړه چې د ادارې ليلې ته لاړ شې، هلته لږ تر لږه امنيت خو لری.

ما په ټوکو وويل: امنيت! داسې خبری کوې لکه چې داعشو زه محاصره کړی يم!
محمد- ميلاد مه خاندې او دا خبری په ټوکو مه نيسه، که په هغه شيانو پوی شی کوم چې زه پوهيږم نو هېڅکله به دا خبرې په ټوکو وانخلې..

ما د سر په ښورولو تاييد ورکړو، خو په زړه کې مې باور نه درلود او فکر مې کاوه چې دا ټولې پيښې يوازې زما د زيات فکرونو نتيجه ده، نور څه نه. په همدې خبرو کې وو چې علي د چای او مېوو سره راغی. هغه محمد ته مخ ور واړاوه او ويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل: دا ښاغلې میلاد مو دا څو وخته زیات د پېریانو خوښ شوی او هر دقه راځی ورته، په اداره کې پاملرنه ورته کوئ هسې نه کوم پېری وتښته وې...
او بیا دواړو په قهقهه خندل پیل کړل.

د علي خبرو موضوع ته لار پرانستله او محمد علي ته وویل: علي جان اورېدلي مې دي چې کله کله تاسو هم له دې ډول مسایلو سره مخ کېږئ؟
علي هم پیل وکړ او د دې پیښو کیسه یې په جزئیاتو بیان کړه. نږدې نیم ساعت خبرې وکړې، او په پای کې محمد علي ته وویل: علي جان، ما میلاد ته هم ویلي دي چې زما یو استاد شته چې په دې ډول مسایلو کې ډېر قوي دی، او زه په پټو سترګو هم هغه منم او ورباندی باور لرم، که مناسب دې وګڼل یوه ورځ همغږی شم چې د هغه کره لاړ شې او دهغه نظر واخلې دې کار کې خو کوم زیان نه شته.
علي په حیرانۍ وویل: ولای اتفاقاً زه هم څو تعویذ لیکونکو ته مې مراجعه کړې او دوی یو څه کارونه راته کړي دي، خو لکه څنګه چې تاسو ګوری کوم فایده نده کړې، خو مننه کوم که تنظیم مو کړو یو ځل به هلته هم لاړشو..

محمد- زما استاد داسې سړی نه دی چې د څو نامفهومو کلمو په لیکلو او عجیب و غریب شیانو د خلکو څخه پیسې واخلي. هغه په رښتیا استاد دی، او ...
تاسو به تر هغو پوه نه شئ تر څو چې مو نه وي لیدلی. زه له هغه سره خبرې کوم او خبر درکوم چې په کومه ورځ راشئ.

په هر حال محمد شاوخوا دوه ساعته ناست وو، او بیا یې خدای پاماني وکړه او لاړ.
د محمد خبرې چې د کور په اړه یې کولې، زما په ذهن اغېز وکړی او ځان مې په سل زور او زحمت سره راټول کړو او له علي څخه مې اجازه واخیسته چې لاړ شم. علي هم وېریده چې دا پیښې بیا زما سره تکرار نشي او له بله خوا یې نه غوښتل یوازې پاتې شب خو اخیر په سختۍ سره یې اجازه راکړه چې هغه شپه له هغوی څخه لاړ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره چې ژر مې توان درلود له هغه کور لاړم، کوڅې ته په رسېدو مې اقا میرزا ولېد چې توره جوړه کالی اچولې او ونې لاندې ولاړ دی، لارې ته مې بدلون ورکړ او د هغه لور ته لاړم او سلام مې وکړ، هغه په ناخوښه بڼه ځواب راکړو لاس مې ورته ور اوږد کړ، خو هغه بې رنګ او بې جان لاس راکړ. ما ترې وپوښتل: څه خبره ده؟ هغه یوازې د سر په ښورولو سره "نه" وویل. زما حال خراب شو، او ما پریکړه وکړه چې هماغه شېبه کور ته لاړشم او خپل شیان ټول کړم او د هغه د کور څخه لاړشم فکر مې کاوه د هغه دا رقم حالات ددی معنا لری چی زما په اوسیدو خپل په کور کی خفه دی.کور ته نژدې شوم، او د کور زنګ مې وواهه او په بېحد حیرت کې اقا میرزا ځواب راکړو.یو شېبه هک حیران پاتې شوم بیا مې زنګ وواهه او هغه یو ځل بیا وویل: څوک یې؟

ځانته مې ویل دا څومره عجیب کار دی! په کراره لهجه مې وویل زه یم حاجی صیب. هغه وویل: اوو، څه عجب چې بلاخره زموږ فقیرانه جونګړی ته راغلې.
هغه دروازه خلاصه کړه او زه دننه ورغلم چې اقا میرزا له خپلو زامنو سره راغی چې ښه راغلاست راته ووایي.
ما ترې وپوښتل: حاجی صیب تاسو اوس د کوڅې په سر کې نه ویهغه ځواب راکړو: نه، زه له غرمي راهیسې له کور څخه نه یم وتلې چیرته، څنګه؟
ما وویل: هسې، یوازې یو څوک مې تاسو ته ورته ولیدو...

کرار کرار مې د محمد په خبرو باور راغلو، د ماښام د ډوډۍ خوړلو وروسته سمدستي مې محمد ته زنګ وواهه او له هغه مې وغوښتل چې هر څومره ژر چې شونې وي، ما د خپل استاد کره بوځي.. په سل دعاګانو خپلې کوټې ته لاړم او خپل په نالې څملېدم او د قرآن کریم تلاوت مې پیل کړو، د خدای شکر چې شپه بغیر له کوم ګډوډۍ څخه تېره شوه. بله ورځ سهار وخت راپاسېدم او ځکه چې ما رخصتې اخیستې وه نو غوښتل مې ژر تر ژره هغه شیخ یوهنا ملاقات ته لاړشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو محمد راته لس بجې زنګ وواهه او ويې ويل چې د علي پسې لاړشه او هغه هم خا سره راوخله او فلانکې ځای ته راشه زه هم راځم چې په ګډه استاد ته لاړ شو، د علط د راخيستو وروسته د محمد پسې روان شوم او بيا چې د هغه د شيخ کورته رسېدو شاوخوا د غرمې 12 بجې وه.. ما په ذهن کې يو ډارونکې بوډا چې د باز پشان پوزه به لرې او ډنګر انسان به وی او اوږده چپنه به يې اغوستې وی داسې يو کس تصور کاوه خو د دروازې دخلاصه ولو وروسته ما وليدل چې يو 50-60 کلن ښکلی سړی په چټکۍ سره دروازې ته راغی.

او په ورين تندي زموږ ټولو سره ستړې مشې وکړل هغه سم عصری کس وو پطلون او تيشرت يې اچولې وو! د ستړې مشې وروسته هغه د لاس په اشاره موږ کور ته ور وبللو محمد او د هغه پسې علي کور ته ننوتل خو کله چې ما غوښتل چې لاړ شم، هغه زما لاره ونېول او ويې وويل: که خفه کېږې نه ته اوس مه راځه يو څخه انتظار وکړه.
په حيرانتيا او لږ څه ناراحتۍ سره مې ورته ووېل: ښه، په سترګو.
هغوی کور ته دننه لاړل او زه تقريباً ۴۵ دقيقې په موټر کې ناست وم تر څو چې يو کس بيا راغی او دا ځل يې زه کور ته دننه بلنه راکړه. ژر مې د موټر دروازه وتړله او کور ته ننوتلم. ما ځان سره زړه کې وويل د دی دومره انتظار بدله خو درنه اخلم يوهنا صيب...

همدا چې زه کورته ننوتلم هغه د يوه شې دود پورته کړو او زما د سر شاوخوا يې وګرځاوه.محمد او علي په يوه کونج کې ناست ول. کله چې لږ دود کم شو، استاد يوحنا ما ته غږ کړ او موږ يوې خونې ته لاړو. هغه په ډېر ښه اخلاقو ما ته وويل: بچېه يوه هيله در څخه کولی شم؟
– هو ولې نه مهرباني.
هغه وويل: زما کينه خپل له زړه څخه لرې کړه،که په لومړي ځل مې اجازه درنکړه چې کورته دننه راشې، يو دليل درلود چې په پای کې به يې درته ووايم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه حیران شوم چې هغه زما د ناراحتۍ احساس څنګه وکړ؟ ورته مې وویل: دا څه خبرې دي، نه زه خفه نه یم.

هغه بیا په هماغه خوش اخلاقۍ سره را وویل: که غواړې چې د ننۍ لیدنې پایله ښه وي، نو دروغ او پټول پرېږده.
ما په ګنګس حالت وویل:ښه، په سترګو.
چې هغه په لوړ غږ وویل: پیل کوو.
هغه زما و سترګو ته ځېر شو او ویې ویل: د پلار نوم دی ... او د مور نوم .... همدا دی؟
په حیرت سره مې وویل: هو همدا دي.
هغه بیا وویل: ستا روح ډېر څواکمن او پاک ده، ته ډېر خوبونه وینې او زیاتره یې هم ستا په ژوند کې تعبیر کیږي.
– هو، سمه ده.

هغه بیا وویل: یو څو کاله وړاندې یو کس تا ته یو ډالي د انځور چوکاټ، مجسمه، ګوته یا کومه بله زینتي شی درکړې دی چې د هغه شی له امله فلان ... فلان ... پېښې په تېرو وختونو کې رامنځته شوې دي او هر څومره ژر یې له څانه لرې کړه.
ما ورته وویل: څنګه تشخیص کړم چې هغه شی څه دی؟
ویې ویل: هر ډالۍ چې تر نن پورې درته راغلی دی په پوره دقت سره ورته وګوره. یا به یو دعا په خطي یا چاپي بڼه پکې وي، هغه جادو دی....هر عربي لیک دعا نه ده، همدا فکر ځینې خلک بدبختۍ ته رسولی دی. هر لیک چې د دعا سره تړاو نه لري، باید زموږ له ژوندون څخه لرې شي، حتی د قرآن آیت یا سورت چې په بله بڼه یا د ځینو کلیمو سره بېل شوی وي، د بدۍ او ناورین سبب ګرځي.

زه په حیرانتیا کې پاتې شوم. د دې وروستیو پېښو علت مې وپوښتل چې هغه وویل: که غوښتلی یا نا غوښتلی توګه بې له علم او وسلې څخه د اجنه یا پېریانو سره په تماس کې شې، دا به له پعذابولو نه خالي نه وې،بیا یې په آرامۍ راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پوهېږې ولې په پیل کې ما ته کور ته پرېښودی؟
– نه، علت یې څه و؟
هغه وویل: د اجنو سیوری دې په بدن باندې ولګید او کله چې په دروازه کې ما ته ولیدی نو یوه بده څېره دې شاته ولاړه وه او ستا له روح څخه یې تغذیه کوله. نو د هغه د تښته ولو لپاره ما باید یوڅه شیان چمتو کړې وایی ځکه یو څه وخت تېر شو. له دې خبرو سره مې خوله وچه شوې وه او داسې احساس مې کاوه چې ځمکه مې د پښو له لاندې څخه تښتي په اضطراب او وېره مې ترې وپوښتل: آیا د درملنې لاره شته؟

هغه ځواب راکړو: هیڅ ځواک د الله (ج) له ځواک څخه لوړ نه دی، هر شې چې خدای پیدا کړی خپل یی نیست او نابود کولې هم شي ته یوازی هغه ته پناه ویسه، نو که غواړې چې حالات سم شي، له وېرې ځان خلاص کړه او د الله (ج) په ځواک فکر وکړه او له هغه څخه ځواک ترلاسه کړه.
کله چې د هغه خبرې پای ته ورسېدلی نو هغه محمد او علي ته غږ وکړ او هغوی هم دننه راغلل.هغه یو کوچنی ګاز او یو کړایې اوبه، یوه تور چادري او یو فلزي شی چې وروسته پوه شوم د اس د پښو نعل دی راوړل. زه یې په منځ کې کښېناستم او چادري یې هغو دوو ته ورکړه. ما د چادري له لاندې څخه په وېره او لړزه ورته کتل، چې څه کوي. هغه کړایې په ګاز کېښود، او لس دقیقې وروسته چې اوبه یې جوش شوی هغه یې زما د سر پورته راوړ. نور مې نه شوای لیدلی چې څه کوي..

یوازې په پای کې یې وویل: هغه وېره چې ستا په وجود کې وه، له تا یې لرې کوم. اوس منتظر اوسه ترڅو یوه کړنه درته وښایم چې په کور کې ترسره کړې.
بیا یې علی ته مخ کړ او ورته یې وویل: زه باید له پېریانو سره اړیکه ټینګه کړم او له هغوی څخه مرسته وغواړم ترڅو جادو له تا څخه لرې کړم. تیار یې چې همدا اوس یې ترسره کړم؟
علي چې سترګې یې له حیرت څخه خلاصه پاتې وه ما ته مخ کړ او ویې ویل: ستا نظر څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې تر هغه هم ډېر حیران وم، اوږې مې پورته وغورځولې او ومې ویل: نه پوهېږم.
استاد چې زموږ اضطراب احساس کړی و، ویې ویل: ویرېږئ مه، که زما خبرې واورئ، هېڅ پېښه به ونه شي.
علی ومنل او استاد لاړ چې وسایل چمتو کړي. زموږ په منځ کې داسې چوپتیا حاکمه وه چې بیانول یې ممکن نه و. ما له یوې خوا اشتیاق درلود چې وګورم استاد څه کوي؟ او له بلې خوا داسې احساس مې کاوه چې اوس استاد راځي او وايي: پېریان وايي فلان فلان کار وکړی او دی به زموږ څخه پیسی واخلې او دنور پشان به موږ خالي لاس واستوی..

نهایتاً انتظار مو ډېر اوږد نشو چې استاد له بلې خونې څخه راته غږ وکړو، په دعاګانو سره دننه لاړو او ومو لیدل چې په کوټه کې غالۍ یا کوم فرش نه وو هوار بلکې درې حلقې(کړۍ) چې شاوخوا یې شمعونه روښانه وه د کوټې پر ځمکه انځور شوی وه، شیخ یوهنا وویل: دا حلقې "مندل" دي او د دی کار دا دي چې تاسو د پېریانو د ضرر څخه لری وساتي، زه چې حیران او پریشان پاتې شوی وم، په زړورتیا مې له شیخ یوهنا څخه مې وپوښتل: کولی شئ ډېر وضاحت ورکړئ؟
شیخ یوهنا وویل: هر یو له دې کړیو څخه ستاسو لپاره یو حفاظتي ساحه ده، او تاسو پدی کې کېنې ترڅو زه پېرې حاضر کوم او خبری ورسره کوم تاسو خپل د محافظت لپاره به ددی کړیو څخه نه راوځې.

بیا یې موږ درې واړو ته مخ کړ او په نور جدیت یې هم وویل: که هره صحنه چې مو ولیدله، هر پیښه چې وشوه، حتی که زه مړ هم شوم، با هم تاسو حق نه لرئ له دې کړیو څخه بهر شئ. که خدای مکړه څوک بهر ووت، ژوند یې د خپل په لاس کې دی.

دا خبرې زما اندیښنه نوره هم زیاته کړه، داسې چې ټول بدن مې رپېده، او له زړه د درزا سره مې ټول بدن پورته ښکته کېدو، په وېره او لړزه هر یو مو خپل دایرې ته ولاړو او کېناستو. یوهنا راغی او موږ یې سم وکتلو چې حلقې کې برابر ناست یو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه؟ کله چې ډاډه شو چې سم ناست یو، خپله هم خپل ځای ته ولاړ او څلور زانګي(چهار زانو یا هم پلتې وواهه او کېناست.

نیم ساعت تېر شو او سخت چوپتیا په کوټه واکمنه وه. ناڅاپه مې ولیدل چې استاد خپله سر له چپ نه راست او له راست نه چپ ته ښوروول پيل کړل. همداسې نیم ساعت تېر شو او په تدریجي ډول د استاد په مخ د خولې څاڅکي ښکاره کیدل، او د وخت په تیریدو سره د خولې څاڅکي يې د کوټې په کاشیانو غورځېدل. په داسې حال کې چې په استاد مو نظرونه ګنډلي وه ومې لیدل چې ورو ورو له ځمکې پورته کیږي او په عین وخت کې د استاد مخې ته چې کوم پرده و، په خوځېدو پيل وکړ.

هيڅ باد نه و ځکه کوم شمعې چې کوټه کې روښانه وی د هغوی لمبه همغسې وه خو پرده خوځېده داسې لکه چې باد وی؟! دومره عجیبه صحنه وه چې په ناڅاپه ډول مې کینې لاس په لرزه شو او زه مجبور شوم په ښي لاس مې کلک هغه ونیسم، ځکه چې زه په کړیو کې تر ټولو شاته ناست وم، په بشپړه توګه د کوټې ټولو شیانو ته مې نظر و. استاد نږدې نیم متر له ځمکې پورته شوی و. زموږ یوه سترګه په استاد وه او بله سترګه مو په پرده. ورو ورو د پردې شاته یو سیوری ښکاره کیده. زموږ درې واړو پام د هغه سیوري په لور شو. نه پوهیږم دې ته څه نوم ورکړم، پیری، روح، یا سیوری. خو هر څه چې و، په ښکاره توګه څرګند و چې پښې نه لري. استاد په هماغه توګه په هوا کې ځوړند و او په یوه عجیب ژبه يې خبرې پیل کړې.

هر ځل چې د استاد خبرې به ودرېدلې، ځمکه به د یو ډول غږ سره وښورېدله (لکه څنګه چې ځمکه د یوې ماشین سره کنی، او کور وښورېږي). څو ځلې د ډار له شدت نه غوښتل مې پاڅېږم او وتښتم، خو هر ځل د استاد خبرې به مې په نظر کې راغلې او بیا به مې کېناستل او سترګې به مې پټولې. یو څه وخت همداسې دا وحشتناک صحنه روانه وه، تر دې چې نه پوهیږم علي ته څه پېښ شو، چې یو څه وخوځېد. پرته له دې چې څه وګورم یا احساس وکړم، ومې لیدل چې علي په خپلو دوو زنګنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست و او ناڅاپه په مخ باندې په بیحد کلک انداز په ځمکه ولګېده او بې هوشه شو. د ټک شدت دومره زیات و چې ما احساس کړو چې د هغه کوپړۍ ټوټه شوه.

په داسې حال کې چې لکه په سجده کې ناست و، ومې لیدل چې د هغه له مخ لاندې وینه روانه شوه. له یوې خوا مې غوښتل هغه ته مرسته ورسوم او له بلې خوا د استاد خبرې مې په یاد راتلې. لنډه دا چې انتظار مې وکړ څو وګورم دا کیسه کله پای ته رسېږي. څو دقیقې تېرې شوې او حالت عادي شو. ژبه مې له وچکالۍ د خولې چت ته نښتې وه. په سترګو مې استاد ته اشاره وکړه چې علي ته پام وکړي، تازه لکه چې د استاد پام راغی.سمدستي پاڅېد او موږ ته یې هم وویل چې راشو او د هغه د لاس لاندې ونیسو. هر څه مو وکړل، علي نه خوځېده. ژر مو امبولانس ته زنګ وواهه، هغوی راغلل او علي یې یوووړ.

دوه ورځې په ځانګړې پاملرنې څانګه کې بستر و او د سکته مغزی خطر یې و. چې خدای شکر سکته یط مغزی نه وه کړې، یوازې پوزه یې ماته شوې وه او تندی یې خوږ شوی وو څو ورځې وروسته د لیدو اجازه موږ ته راکړل شوه پورته د هغه خونې ته ورغلو او د کیسې پوښتنه مو ترې وکړه. هغه د خپل ماشوم په سر قسم کاوه چې یوه لحظه په خپل ځای کې خوځېد او له شا داسې ټک یې په سر ولګېده چې بې هوشه شو. د هغه شاته دوهلو ټپ له ورایه ښکاریده. د دې کیسې جالبه خبره دا وه چې د علي د جاکټ ښکته برخه سوځېدلې وه. استاد ویل خدای په موږ ډېر رحم وکړ چې مړ نشو. په پای کې علي نږدې یوه اوونۍ په روغتون کې و او رخصت شو.

کله چې د هغه حالت ښه شو، بیا مو وخت وټاکه او د یوهنا صیب حضور ته ورغلو چې د هغه ورځې نتیجه موږ ته ووایي. هغه داسی خبرې وکړې چې زه اړتیا وینم چې کامل یې و تاسو ته ووایم. هغه ویل: ټول مخلوقات لکه ونې، حیوانات، ځمکه اسمان، سپوږمۍ، لمر، ستوري، مرغان، پېریان، فرښتې له انرژۍ ډک دي او احساس لري. هر ډول تکلیف او ازار یا مینه او محبت چې ورته ورسوو، هماغسې زموږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کې بیرته راګرځي. په ځینو مواردو کې زموږ په اولادونو او نسل هم اغیز کوي. پېریان لکه انسانان په ځمکه او زموږ په څنګ کې ژوند کوي. که چېرې موږ نه شو کولی چې هغوی سره مرسته وکړو یا د هغوی اړتیاوې پوره کړو، نو باید تکلیف هم ورنکړو.

ما ترې وپوښتل، ستا مطلب له مرستې او ازار څه دی؟ په ځواب کې یې وویل:
پېریان د خوارو بوی او زموږ د خوارو پاتې شونو څخه تغذیه کوي. هېڅکله د خپلو خوارو هډوکي په بشپړه توګه پاک او صفا مه کړئ، پرېږدئ لږ څه غوښه پرې پاتې کړې او که امکان لري، په خلاص ځای کې یې کېږدئ. پېریان ځانونه د پیشوګانو، موږکانو او نورو حیواناتو په شکل کې ښکاروي او هغه خوري او دعا کوي. ویل یې که تاسو کوم لباس، ټوټه، قینچي یا چاړه په الماری کې ایږدئ، نو په لوړ اواز ووایئ ((له دې شیانو کار واخلئ خو مه یې ککړوئ)). که چیرې تاسو داسې احساس وکړئ چې یو څوک ستاسو نه مرسته غواړي او دا ستاسو په وس کې وي، نو مرسته ورسره وکړئ، ځکه هغه پوهیږي چې تاسو د بیلګې په توګه قابله یا ډاکټر یاست او که مرسته ونکړئ، نو منفي انرژي به ستاسو په ژوند اغیز وکړي.

هېڅکله لاړې، د پوزې ... یا پیشاب یا وینه پر ځمکه مه غورځوئ، ځکه ممکنه ده چې هلته پېریان وي او په بدل کې، ستاسو ټول کالي ککړ کړي.

د علي مور خپل د بداخلاقۍ له کبله چې قصداً یې کړې وه، د یو ماشوم د وژلو سبب شوه او د دې پایله په بده پایله کې د هغه په زوی کې څرګنده شوه. لنډه دا چې د دې خبرو وروسته علي یې خونې ته بوتلو او یو لږ لارښوونې یې ورکړې او بیا یې راته وویل چې د هغه د هویت او پتې په اړه له چا سره خبرې ونکړو، او له هغه ورځې تر نن پورې، استاد یوهنا زما یو له نږدې دوستانو شو، او په ۹۰ سلنه قضیو کې مې د هغه ترڅنګ کار وکړ او نور عجیب او غریب پېښې مې تجربه کړې.

علي او زهرا الحمدلله ښه دي او د دوی زوی اوس په لومړي ټولګي کې دی، یوازې د دوی مور دوه کاله وړاندې وفات شوې. کله چې زه تهران ته راغلم، ټول هغه ډالۍ مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ترلاسه کړې وې، و څېړلې تر څو پوه شم چې د یوهنا خبرې رښتیا دی او کنه؟او داسې شیان مې پیدا کړل چې د عقل په منلو نه وه. له یوهنا سره د پېژندنې وروسته زه پوه شو چې د الله کلام د انسانانو لپاره د ژوند د پرمختګ لپاره یو بېول سافټویر حیثیت لري خو افسوس، یو شمېر خلک پوه او نا پوه د کلمو ځای ځای بدلوي، او دا سافټویر په یو بد سافټویر بدلوي، او زموږ ژوند هک کوي، چې پای یې تباهي ده.

د پېریانو ناوی د ناول پای.

لیکوال: نامعلوم.

ژباړونکې: خواجه زی.

زموږ د داسی نور ښایسته ناولونو د ویلو لپاره زموږ د تلګرام چینل جوین کړې.

https://t.me/pashtoonovels0

او دا هم زموږ د یوتیوب چینل دی دلته صوتی ناولونه نشر کو.

http://www.youtube.com/@PashtooNovls09

دا هم زما د تلګرام شخصی ایډی.

shuhab09@

او دا هم زما د انستاګرام ایډی.

king.shuhab@

او دا هم د ژباړونکی د جمیل آدرس.

shuhabkhan795 @gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library